

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 341/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 stycznia 2021 roku w sprawie sygn. akt VII K 438/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza prawa materialnego, a mianowicie art. 42 § 3 k.k., poprzez niezasadne ograniczenie orzeczonego wobec oskarżonego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wyłącznie do sfery ruchu lądowego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k. (określona w art. 438 pkt 1a k.p.k.), chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu dotyczy podstawy prawnej wymiaru kary, środków karnych, środków probacyjnych, środków kompensacyjnych i innych, w zakresie których uchybienie powoduje niezgodność z prawem tego rozstrzygnięcia, którą należy odnieść do sytuacji prawnej oskarżonego (zob. D. Świecki w: Skorupka, KPK. Komentarz, Legalis 2020). W cytowanym przepisie wskazano zatem, że podstawą odwoławczą jest także – obok obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanej oskarżonemu –</p>		

obraza przepisów
prawa materialnego
inna niż wskazana w
pkt 1. Ustawodawca
wskazał jednak, że
takie naruszenie
przepisów prawa
materialnego nie
stanowi podstawy
odwoławczej, jeżeli
mimo błędnej
podstawy prawnej
orzeczenie
odpowiada prawu.

Przepis art. 42
§ 3 k.k. zawiera
podstawę prawną
orzeczenia
obligatoryjnego
dożywotniego
zakazu prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych.
Zakaz ten ma
charakter
bezwzględny w tym
znaczeniu, że nie jest
możliwe wyłączenie
spod jego zakresu
jakiegoś rodzaju
pojazdów
mechanicznych ani
też ograniczenie go
do jednego czy kilku
rodzajów pojazdów
mechanicznych.
Odrębności
wyrażają się
natomiast w tym, że
obligatoryjność na
podstawie art. 42 §
3 KK ma charakter
względny, bowiem
w sytuacji, gdy
zachodzi wyjątkowy
wypadek
uzasadniony
szczególnymi
okolicznościami, sąd

może odstąpić od obowiązku orzeczenia środka karnego. Zgodnie z art. 42 § 3 k.k. sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. lub jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 173 k.k., którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, albo w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 177 § 2 k.k. lub w art. 355 § 2 k.k. był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, lub zbiegł z miejsca zdarzenia. Jeśli chodzi o wspomniany zakaz orzekany dożywotnio, to obejmuje on więc wszelkie pojazdy mechaniczne. Określenie "wszelki" oznacza "każdy bez względu na różnice" (Mały słownik..., s. 915). Wykładnia językowa wskazuje jednoznacznie, że zakaz ten dotyczy

każdego pojazdu mechanicznego. Nie jest możliwe wyłączenie jakiegokolwiek pojazdu mechanicznego z zakresu jego działania. Objęte są nim uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych we wszystkich strefach ruchu. Nie jest możliwa dyferencjacja przedmiotowa jego zakresu. Nie jest dopuszczalne ograniczenie tego zakazu do pojazdów mechanicznych określonego rodzaju.

W aspekcie powyższego - mając na względzie, że na podstawie art. 42 § 3 k.k. może być wyłącznie orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów dożywotnio - bezpodstawne było dokonane przez Sąd Rejonowy jego ograniczenie przedmiotowe poprzez określenie, że dotyczy lądowej sfery ruchu. W związku z tym należało dokonać postulowanej przez skarżącego korekty orzeczenia w powyższym zakresie.

Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z punktu 6 zwrotu „w strefie ruchu lądowego”.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek zasadny ze wskazanych powyżej powodów.		
<p>4.</p> <p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
4.1.	<p>Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego ujawniła, że Sąd Rejonowy - pomimo ustalenia, że pokrzywdzona G. H. (1) urodziła się w dniu (...) - błędnie stwierdził, że oskarżony G. H. (2) dopuścił się popełnienia czynu stypizowanego w art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w okresie od marca 2016 roku do 07 marca 2016 roku.</p>	

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>Art. 440 k.p.k., zobowiązuje Sąd Odwoławczy do zmiany bądź uchylenia wyroku, gdy utrzymanie orzeczenia byłoby rażąco niesprawiedliwe, taka zaś okoliczność zaistniała w przedmiotowej sprawie, gdyż stwierdzono zaistnienie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, niezależnie od podniesionego w apelacji oskarżyciela publicznego zarzutu, o czym szerzej w punkcie 5.2.1.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie zaskarżonego wyroku w zakresie, w którym nie</p>		

<p>podlegał modyfikacji opisanego w punkcie 5.2.1</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Z powodów wskazanych powyżej.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd Okręgowy dokonał następujących zmian:</p> <ul style="list-style-type: none"> - po uchyleniu rozstrzygnięcia o karze łącznej w miejsce czynu zarzucanego oskarżonemu G. H. (2) w punkcie I aktu oskarżenia, a przypisanego w punkcie 1 wyroku uznaje go za winnego tego, że działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, w bliżej nieustalonych datach w okresie od marca 2016 roku do 07 marca 2019 roku i tak: - w bliżej nieustalonych 		

datach w okresie od marca 2016 roku do 11 lipca 2018 roku wielokrotnie doprowadził małoletnią córkę poniżej 15 lat G. H. (1) do poddania się innym czynnościom seksualnym w ten sposób, że prosił ją o położenie się obok niego na łóżku i głaskał w/ w pokrzywdzoną po całym ciele, dotykał jej pośladków oraz piersi,

- w bliżej nieustalonych datach w okresie od 12 lipca 2018 roku do 07 marca 2019 roku kilkakrotnie poprzez nadużycie zaufania doprowadził, małoletnią córkę G. H. (1), która w dniu 11 lipca 2018 roku skończyła 15 lat, do poddania się innym czynnościom seksualnym w ten sposób, że prosił ją o położenie się obok niego na łóżku i głaskał w/ w pokrzywdzoną po całym ciele, dotykał jej pośladków, piersi, oraz lizał po brzuchu,

to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 200 § 1 k.k. i art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.

12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono oskarżonemu G. H. (2) karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

- wymierzono oskarżonemu karę łączną pozbawiania wolności w wymiarze 4 lat

- orzeczono wobec oskarżonego G. H. (2) zakaz przebywania w miejscach edukacji dzieci i młodzieży na okres 10 lat

- orzeczono wobec oskarżonego G. H. (2) zakaz kontaktowania się w jakiegokolwiek formie z córką G. H. (1) oraz zakaz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 10 lat

- określono, że orzeczony względem oskarżonego zakaz dotyczy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych bez ograniczenia go do strefy ruchu lądowego

Zwięźle o powodach zmiany

Przesłanką zmiany orzeczenia na korzyść oskarżonego albo uchylenia niezależnie od granic oskarżenia i podniesionych zarzutów jest uznanie sądu odwoławczego, że utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe (art. 440 k.p.k.). Następuje to przez wskazanie jednego z uchybień będących względnymi podstawami odwoławczymi określonymi w art. 438 k.p.k., które zostały stwierdzone poza granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami i wpłynęły na treść orzeczenia, a ich natężenie jest takie, że w rażący sposób czyni to orzeczenie niesprawiedliwym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.05.1973 r., V KRN 118/73, Legalis). A zatem, "rażąca niesprawiedliwość" rozstrzygnięcia związana jest z popełnionym przez sąd I instancji uchybieniem względnym z art. 438 k.p.k., którego nie wskazano w

odwołaniu, a które ma taką wagę, że utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe. W myśl bowiem art. 440 k.p.k. należy wziąć z urzędu pod uwagę każdą przyczynę odwoławczą, choćby nie miała ona charakteru bezwzględnej przyczyny uchylecia orzeczenia, jeżeli na skutek uchybienia wydane orzeczenie jest oczywiście niesprawiedliwe.

Jest ono zaś takim wtedy, gdy uchybienie, którego dopuścił się sąd I instancji, wywarło taki wpływ na treść orzeczenia, że w sposób rażący narusza ono poczucie sprawiedliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29.05.2008 r., V KK 99/08 . Legalis). Każde bowiem orzeczenie sądu odwoławczego, w którym akceptuje się obrazę prawa, wadliwe ustalenia faktyczne bądź też nieprawidłowo wymierzoną karę, jeżeli przez to skutki orzeczenia mogą być dla oskarżonego inne, niż powinny,

musi być uznane za niesprawiedliwe, i to już w stopniu rażącym (W. Kociubiński , Zakres orzekania sądu odwoławczego w nowym kodeksie postępowania karnego, PS 1997, Nr 11–12, s. 36).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy w trakcie kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy dostrzegł – działając na podstawie art. 440 k.p.k. - uchybienia, które prowadzą, a wręcz nawet obligują, do zmiany zaskarżonego wyroku, gdyż utrzymanie orzeczenia w niezmienionej postaci byłoby w sposób oczywisty rażąco niesprawiedliwe. Wymóg rażącej niesprawiedliwości nie oznacza jednak, aby miało ono być niesprawiedliwe jedynie dla oskarżonego, lecz obejmuje także sytuacje, gdy owa niesprawiedliwość godzi w dobro wymiaru sprawiedliwości, a więc także w to, aby osoba winna została pociągnięta

do odpowiedzialności, oczywiście w sposób w pełni prawidłowy od strony materialno i formalnoprawnej. Wskazuje na to zresztą sama stylizacja omawianego przepisu, skoro nie różnicuje on środków odwoławczych w aspekcie ich kierunku, co oznacza, że dotyczy zarówno tych, które wnoszone są na korzyść oskarżonego, jak i wywiedzionych na jego niekorzyść, a przy tym w obu wypadkach, gdy owa niesprawiedliwość jest dostrzegana poza granicami wynikającymi z zakresu zaskarżenia lub z podniesionych zarzutów.

W aspekcie powyższego zauważyć należy, iż czyn zabroniony określony w art. 200 § 1 k.k., który zarzucono oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia, a przypisano w 1 wyroku, polega na obcowaniu płciowym z małoletnim poniżej lat 15 lub dopuszczeniu się

wobec takiej osoby
innej czynności
seksualnej lub
doprowadzenia jej
do poddania się
takim czynnościom
albo do ich
wykonania. Znamię
liczbowe użyte w art.
200 § 1 k.k. nie
budzi wątpliwości.
Małoletni poniżej lat
15 to taki małoletni,
który w czasie czynu
nie ukończył jeszcze
15 lat (rozstrzygać o
tym powinna treść
aktu urodzenia).
Sferę seksualną
małoletnich
ustawodawca
podzielił więc na
małoletnich do 15
roku życia oraz
powyżej tego wieku.
Ustalił bowiem na
15 rok życia
wiek świadomej
zgody na współżycie
seksualne, czy też
dokonywanie z
małoletnim innych
czynności
seksualnych. W
tym kontekście do
wyczerpania
znamion
przestępstwa z art.
200 § 1 k.k. dochodzi
tylko wówczas, gdy
podmiotem
oddziaływania jest
ciało osoby, która
w chwili czynu nie
ukończyła 15 lat.

W punkcie 1 wyroku
Sąd Rejonowy uznał
oskarżonego G. H.
(2) za winnego,

że w okresie od marca 2016 roku do 07 marca 2019 roku wielokrotnie doprowadził małoletnią córkę poniżej 15 roku życia G. H. (1) do poddania się innym czynnościom seksualnym.

Wymieniona jak wynika z odpisu skróconego aktu urodzenia (vide k. 12), urodziła się w dniu (...). Zatem 15 lat ukończyła (...). W konsekwencji tego oskarżony w okresie od 12 lipca 2018 roku do 07 marca 2019 roku dopuszczał się innych czynności seksualnych wobec córki, która miała już ukończone 15 lat. Tym samym subsumcja takiego zachowania oskarżonego pod przepis art. 200 § 1 k.k. nie była możliwa, ponieważ pokrzywdzonym tym przestępstwem jest tylko i wyłącznie osoba małoletnia poniżej 15 roku życia. Zachowanie oskarżonego w okresie od 12 lipca 2018 roku do 07 marca 2019 roku wypełniało natomiast dyspozycję art. 199 § 3 k.k. Oskarżony bowiem we wskazanym okresie

dopuścił się wobec wymienionej innych czynności seksualnych i doprowadził ją do poddania się takim czynnościom wykorzystując jako ojciec stosunek zależności małoletniej.

Zależność ta wynikająca z zaufania pokrzywdzonej do ojca była wszak powodem, dla którego wyrażała ona zgodę na dokonanie wobec niej innych czynności seksualnych.

W konsekwencji powyższego należało dokonać modyfikacji opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku przyjmując, że zachowanie jego w okresie objętym zarzutem, wyczerpywało znamiona przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 200 § 1 k.k. i art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Przyjęcie, iż oskarżony działał w warunkach o jakich traktuje treść

art. 12 § 1 k.k. uzasadniał fakt, realizowania przez niego na przestrzeni 3 lat zachowań powtarzających się, w podobny sposób i w tym samym celu. Zgodnie wszak z dyspozycją tegoż artykułu dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony.

Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie opisu czynu zarzuconego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia, a przypisanego w 1 wyroku oraz przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji prawnej poprzez dodanie występku z art. 199 § 3 k.k. spowodowała w efekcie konieczność uchYLENIA rozstrzygnięcia o karze łącznej zawartego w punkcie 3 wyroku i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym względzie. Uwzględniając wszak okoliczność, iż zmiana wyroku w powyższym zakresie nastąpiła niejako na

korzyść
oskarżonego, w
sytuacji przyjęcia,
że dopuszczanie się
przez oskarżonego
zachowań przeciwko
wolności seksualnej
córką, nie
ograniczało się tylko
do okresu sprzed
ukończenia przez
nią 15 lat, ale
i po ukończeniu
przez nią 15 roku
życia, Sąd Okręgowy
ponownie dokonał
oceny okoliczności
podmiotowe i
przedmiotowe jego
czynów, stopień
zawinienia
oskarżonego oraz
stopień społecznej
szkodliwości jego
czynów, a w
konsekwencji
wymierzył
oskarżonemu G.
H. (2) jednostkową
karę pozbawienia
wolności w
wymiarze 3 lat
i 6 miesięcy.
Jednocześnie biorąc
pod uwagę związek
czasowy i
przedmiotowy
czynów
przypisanych
oskarżonego
wymierzono mu
karę łączną 4
lat pozbawienia
wolności. Kara
łączna w tym
wymiarze stanowi
adekwatną do wagi
popelnionego przez
oskarżonego czynu
i stopnia jego

społecznej
szkodliwości oraz
wystarczającą do
wdrożenia
wymienionego do
przestrzegania
porządku prawnego,
reakcję karną.
Uświadomi ona
wymienionemu, że
popelnienie
przestępstwa
pociąga za sobą
dotkliwe
konsekwencje oraz
pozwoli osiągnąć
zamierzony skutek
wychowawczy,
wpływając zarazem
na jego postawę
tak, aby zrozumiał
naganność własnych
czynów i
ukształtować
krytyczny do nich
stosunek, co w
przyszłości
zapobiegnie
ewentualnemu
powrotowi do
przestępstwa.

Sąd Rejonowy
rozstrzygając o
zastosowaniu wobec
oskarżonego środka
karnego w postaci
zakazu
kontaktowania i
zbliżania się do
pokrzywdzonej,
niepoprawnie
określił odległość,
którą to podsądny
winien zachować
wobec wymienionej.
Wskazane w tym
zakresie przez sąd
określenie co
najmniej 50 metrów,

oznacza, że zachowana powinna być odległość nie mniejsza niż 50 metrów. Tymczasem dystans zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej powinien być zdecydowanie mniejszy, co uzasadnia określenie go na odległość mniejszą niż 50 metrów. Taka odległość w sposób prawidłowy zabezpieczy pokrzywdzoną przed kontaktem z oskarżonymi, a jednocześnie uczyni orzeczony środek karny realnym i możliwym do wykonania przez podsądnego.

Skorygowaniu podlega również podstawa prawna orzeczenia przez Sąd Rejonowy rzeczonego środka karnego. Zważyć należy, iż o podstawie dożywotniego orzekania zakazu wymienionego w art. 41a k.k, stanowi § 3 powołanego przepisu. Zgodnie z nim, orzeczenie takiego środka jest możliwe wobec sprawcy dopuszczającego się przestępstwa przeciwko wolności

seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego, skazanego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (co ma miejsce w niniejszej sprawie). Poza tym wymaga zauważenia, że orzeczenie takiego środka karnego obwarowane jest wskazaniem odległości, którą sprawca obowiązany jest zachować wobec osób chronionych, o czym stanowi art. 41a § 4 k.k. Zatem podstawę orzeczenia wobec oskarżonego w punkcie 5 wyroku środka karnego w postaci zakazu kontaktowania i zbliżania się co córki winny stanowić przepisy art. 41a § 3 i 4 k.k., a nie jak wskazał Sąd Rejonowy art 41a § 2 k.k.

Korekcie też podlegał również środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych o czym szerzej była mowa w punkcie 3.1.

1.9. ***Uchylenie wyroku sądu***

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu G. H. (2) z urzędu w postępowaniu odwoławczym w wysokości 516,60 złotych, które zasądzono na rzecz adwokata A. G., ustalono na podstawie art. 618 § 1 pkt 2 k.p.k., § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej	

	<p>pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18)</p>	
IV	<p>Mając na względzie wymierzenie oskarżonemu G. H. (2) kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym, jego pobyt od dłuższego już czasu w izolacji penitencjarnej, a tym samym, ograniczone możliwości zarobkowania w zakładzie karnym, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 stycznia 2021 roku w sprawie sygn. akt VII K 438/20 w zakresie rozstrzygnięcia z punktu 6 dotyczącego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana